

λου αρχιτέκτονος, θὰ τῷ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς προσόψεως νὰ ἐμβάλῃ ἑλληνικὸν ῥυθμόν. Τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως θὰ μείνῃ ἀνέπαφον. Οἱ κύριοι Ἑλλανοδίκαι ἐφαρμόζουν εἰς τὸ σχέδιον τοῦ κ. Γιὰρ τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι ἐφαρμόζουν οἱ ἴδιοι εἰς ἑαυτούς. Ἐσῶθεν Ἕλληνες καὶ ἔξωθεν Φράγκοι, ἀφοῦ δὲν εἶναι οὔτε φουστανελλάδες, οὔτε χλαμυδοφόροι. Τὸ θέατρον ἀπ' ἐναντίας θὰ εἶναι ἔξωθεν ἑλληνικὸν καὶ ἔσῶθεν φράγκικον!

Περιφέρεται ἐλεύθερος ἀνεβοκατα βαίνων διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου Κανθάρου κ. Μαυρογένης, διότι λέγει ἔδωκε τὴν παραίτησίν του ἡ διότι ἀγοράζει κλίνας διὰ τοὺς εὐλογιῶντας, καὶ διότι θὰ τοῦ δώσῃ βοηθὸν ἢ Κυβέρνησις. "Ὅλα αὐτὰ ἀν καὶ ἀσυμβίβαστα εἶναι καλὰ, οὐχ' ἦττον εἶναι ἀπαισία ἢ θεὰ καὶ ἀπαισιωτέρα εἰς διηγετὴ συγκοινωνίαν μὲ τοὺς εὐλογιῶντας καὶ ὁ καθεὶς δὲν θέλει νὰ τὸν ἔχη τῷ πλάϊ του, τώρα ποῦ εἶναι ἡ ἐπιδημία εἰς τὴν φωτιά της. Αὐτὰ ποῦ λέγει ὅτι βάζει ἕνα φέρεμα ἀπὸ καουτσούκ καὶ ἔτσι πλησιάζει τοὺς ἀσθενεῖς, τὸν καθιστοῦν ἀποτροπαϊότερον. Διὰ τοῦτο προτείνομεν νὰ τὸν ἀποστείλουν ἀμέσως εἰς τὸν Κανθαρον καουτσουδέσιμον.

Καθ' ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἀσθενεῖς τοῦ Κανθάρου, μένουσιν μὲ τοὺς νοσοκόμους. Αὐτὸ γίνεται κατὰ τῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἡ διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ πρὸς βελτίωσιν τοῦ Κανθαροτάφου!

"Ὅπου καμμία ἐξοχὴ ῥαδιὴν, ὅπου κἀνεῖς περίπατος ἐξοχικός, ὅπου οἱ δροσεροὶ Ἀμπελόκηποι ἐκεῖ θὰ στήσουν

τὸ Φρενοκομεῖον, ὅπου τὸ γραφικὸν Γουδὴ ἐκεῖ θὰ ἐγείρουν τὸ Εὐλογοκομεῖον. Τέλος πάντων περιμένομεν νὰ ἐνσκήψῃ Πανώλης, διὰ νὰ στηθῇ Πανωλοκομεῖον ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος.

Πόσον εἴμεθα παρισιᾶνοι εἰς ὅλα! Ὁμιλοῦμεν τὴν γλῶσσάν των, φοροῦμεν τὰ καπέλλα των, παίζομεν τὴν μουσικὴν των, καὶ πίνομεν τὰ κρασιά των! Ἡ ὁμοίότης ὅμως δὲν περιορίζεται ἐδῶ. Δὲν ἔχομεν κοινὴν μόνον τὴν ἐπιδημίαν τοῦ συρμού, ἀλλ' ἔχομεν κοινὸν καὶ τὸν συρμόν τῆς ἐπιδημίας. Κοιλιακὸν τύπον αὐτοὶ, κοιλιακὸν τύπον ἡμεῖς. Εὐλογίαν αὐτοὶ, Εὐλογίαν ἡμεῖς. Διφθερίτις καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ. Κατὰ τοῦτο μόνον παρηλάξαμεν. Ἐκεῖνοι εἶχαν πρῶτα τὴν εὐλογίαν καὶ ἐπειτα τὸν τυφοειδῆ, ἐνῶ ἡμεῖς, ὡς ὀλίγον Ἀνατολίται, πρῶτα τὸν Κύριον καὶ ἐπειτα τὴν Κυρίαν. Καὶ ἀπὸ βρώμα; Αἱ Ἀθηναῖοι εἶναι Παρίσιοι! Οἱ Παρίσιοι εἶναι Ἀθηναῖοι. Χωρὶς καλαμπούρις, εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον μπορεῖ νὰ ἐκλάβῃ τις τὸν Ραμπαγᾶν διὰ Σαριβαρῆ, τὸ Σαριβαρῆ διὰ Ραμπαγᾶν. Οἱ σατυρικοὶ δημοσιογράφοι τῶν Παρισίων βγάζουν τὰς αὐτὰς φωνὰς μὲ τὰς αὐτὰς γυμνάς λέξεις ὡς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι συναδέλφοί των, εἰς μερικὰ μόνον τοὺς περνοῦμεν, καθὼς νέοι προσήλυτοι γίνονται φανατικώτεροι τῶν παλαιῶν. Τὰ ξηραντήρια τὰ ἔχουν ἐκεῖνοι περίξ τῶν Παρισίων, ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ στόμια τῶν ὑπονόμων των καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ εἶναι γιγαντώδη χεῖλη ἀποπνέοντα μόλυσμα, ὁ δὲ ποταμὸς των, ὁ ὠραίος των Σηκουάνας, ὠνομάσθη Καμβριάνας. Τὰ οὐρητήρια καὶ ἐκεῖ καὶ ἐδῶ φυσήτῃρες δυσωδίας. Παρίσιοι δὲ καὶ Ἀθηναῖοι συνικετεύουν δι' ὀλίγον... χλωρίον! Πῶς σὰς φαίνεται αὐτός ὁ παρισινισμὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀθηναϊσμὸς τῶν Παρισίων. Βεβαίως... κολακεύεσθε! Σὰς ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλη ἡ

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 356)

Ἡ Κασσιανὴ ἀπὸ ἀντικρὺ εἰς μάτην ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλὰ μὴ δυνθεῖσα νὰ ἀκούσῃ τι περιωρίσθη νὰ βῇ δις προσποιητῶς, καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος· ὁ δὲ ἅγιος Πέτρος ταχέως ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τῆς Ἀσπασίας διηυθύνθη πρὸς ἕν παραθύρον σείων τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς, καὶ ἔθεετο τοὺς καταβρέχοντας ἐκείνην τὴν ὥραν τὰς ὁδοὺς ἀνθρώπων, οὔτινες ἦσαν ὅλοι οἱ πρῶν δῆμαρχοι Ἀθηνῶν, ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον μόνον δεκτοὶ γενόμενοι ἐν τῷ Παραδείσῳ ἐκ στενοχωρίας δὲ ἐσφύριξε τὸ βᾶλς τοῦ Βοκακκίου, πλήττων συγχρόνως διὰ τῶν δακτύλων του ἐπὶ τοῦ παραθύρου τὸ ὠρολόγιον σημαίνει αἵφνης 1 καὶ 1/2 ὥραν.

— Περίεργον! ἀναφωνεῖ ὁ ἅγιος Πέτρος· ὁ Σωκράτης

παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἀκόμη δὲν φαίνεται· τί νὰ ἔγεινε.

Ἀκριβῶς ὅμως ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ Σωκράτης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

— Χαῖρε, ὦ Πέτρε, καὶ ὑμεῖς Ἀσπασία τε καὶ Κασσιανή!

— Salut Monsieur le Maître? ἐχαίρετῃσεν ἐπίτηδες οὕτω ἡ Ἀσπασία, ὑποκλινομένη καὶ μειδιῶσα φιλαρέσκως.

— Οἶσθα, ὦ καλὴ, ὅτι οὐκ οἶδα τὴν τῶν βαρβάρων φωνήν· ὁμῖλει τὴν Ἑλληνίδα.

— Αἱ κυρίαι, γηραιὸς μου φίλε Σώκρατες, ἔχουν ὄρεξιν νὰ διασκεδάζωσιν μὲ ἡμᾶς τοὺς γέροντας, προσέθηκεν ἐν ἰλαρότητι ὁ ἅγιος Πέτρος. Κάθισε, παρακαλῶ, νὰ κάμωμεν τὸ τάβλι μας· διότι σήμερον ἐξαίρετικῶς εἵμαι λίαν δύσθυμος· θὰ παίξωμεν διὰ δύο παγωτά· τώρα μὲ αὐτὴν τὴν υπερβολικὴν ζέστην, νὰ σοῦ πῶ, ἀξίζει.

Καὶ οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἐκάθισαν περιμένοντες τὸ τάβλι, τὸ ὅποτον ὁ Ἀνδρέας ἀμέσως ἔφερε καταθέσας αὐτὸ μετὰ πατάγου· τὸ παιγνίδιον ἤρχισε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε καθίσει πλησίον τῆς Κασσιανῆς διατάξας καὶ αὐτὸς δύο παγωτά. Ἡ Ἀσπασία ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλκιβιάδου ἦτο σκυθρωπὴ, καὶ ἔλαβε τὴν αὐστηρὰν φυσιογνωμίαν τῆς πατρónας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διεφαίνετο ἡ ζηλοτυπία διὰ τὴν πρὸς τὴν Κασσιανὴν οἰκειότητά του, δι' ἣν καὶ εἶχον ψυχρανθῇ ὀλίγον αἱ σχέσεις των.

κοινή φοράς : Γίνεται και εις τούς Πηρισίους. Δυστυχώς ἡ ὁμοιότης σταματᾷ . . . εἰς τὰ κακὰ τῶν Πηρισίων. Συγχωρεῖτέ μας και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

Μὴν πιστεύετε πολὺ πολὺ εἰς τὰ δελτία Εὐλογιώντων τῆς ἀστυνομίας. Ἀναγράφονται πάντοτε ὀλιγώτερα τῶν πραγματικῶν κρουσμάτων. Ὄταν μίαν ἡμέραν συμβαίνουν εἴκοσι, τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον βάζει δώδεκα, κ' ἔχει ὀκτὼ τὰ κρατούμενα· τὴν ἐπαύριον ἂν τὰ πραγματικὰ εἶναι ὀκτὼ, παίρνει ἀπὸ τὰ κρατούμενα τέσσαρα και τὰ κάμνει πάλιν δώδεκα· ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι ὀλιγώτερα, τότε τὰ κρατούμενα δὲν τ' ἀπολύει, διὰ νὰ τὰ βάλῃ ἔσως ὅταν δὲν θὰ ἔχωμεν κανὲν κρούσμα.

Ὅσους ἰατροὺς ἠρωτήσαμεν περὶ τῆς δαμαλίδος, μᾶς εἶπον ὅτι δὲν ὑπάρχει δαμαλὶς γυνήσια ἐν Ἑλλάδι. Ὅσους φίλους ἠρωτήσαμεν, μᾶς εἶπον ὅτι οὐδενὸς τὸ μπόλι ἔπιασε. Γνωρίζομεν ἓνα φοβιτσαρὴ φίλον μας δικαστικόν, ὅστις ἐμβολιάσθη μέχρι τοῦδε ὀκτὼ φοράς ὁ ἀθεόφοβος χωρὶς νὰ ἐμβολιασθῇ. Περὶ τῆς πωλουμένης δαμαλίδος ἐντὸς φαρμακείου ὑπάρχει πεποίθησις ὅτι εἶναι νόθος· περὶ δὲ τῆς δαμαλίδος τοῦ κ. Ἀλμπέρτη, ἐπεὶδὴ προέρχεται ἐξ ἀναδαμαλισμοῦ ὅτι ἔχει τὰ χρόνια του, και ἐπομένως . . . δὲν πιάνει! Τί πρότυπον βασιλείου, νὰ μὴν μπορούμεν νὰ πολεμήσωμεν τὴν κατηραμένην ἐπιδημίαν οὔτε διὰ τοῦ μόνου προληπτικοῦ της.

Καταργοῦμεν τὸν ὄρον : ἐμβολιασμός και εἰσάγωμεν ἀντ' αὐτοῦ : ἀπόπειρα ἐμβολιασμοῦ.

Μία ιδέα! Τόσα ταξείδια ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς· κανένα δῶρο δὲν μᾶς ἔκαμε ποτὲ· δὲν εἶδαμε, ποῦ λέγει ὁ λό-

γος. ἀπὸ τὸ χέρι του οὔτε ἓνα φύλλο πράσινο, ἐνῶ ἡμεῖς τοῦ δώσαμε Τατοῖ, οἰκόπεδα στὸν Πειραιᾶ, δὲν τοῦ παίρνουμε τελώνιο, δὲν μᾶς πληρώνει τὸ νερὸ τοῦ δήμου, τοῦ δίδομε σ' ὅλα μέσα κ' ἐνάμιση ἑκατομμύριο. Δὲν μᾶς φέρνει τοῦλάχιστον τώρα γυνήσιαν δαμαλίδαν, νὰ μᾶς κάμῃ ὅλους πιστὰ του δαμάλια; Ἄν θέλῃ πάλιν, ἄλλως θὰ χάσῃ τοὺς ὑπηκόους του!

Ἄν ξεύρετε τὸν μέγαν ἄνδρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξακτῶμεθα αὐτὴν τὴν στιγμήν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ζωὴν μας; Ποῦ νὰ τὸν ξεύρετε; Ὀνομαζέται κύριος Σταϊκόπουλος, Τμηματάρχης τῆς Δημοσίου Ὑγείας ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν. Ἄν θέλῃ ὁ κ. Σταϊκόπουλος νὰ φέρῃ δαμαλίδαν, καλὰ· ἂν δὲν θέλῃ, πεθαίνομεν ὅλοι τῆς εὐλογίας· εἰς τὸ τμήμα του εἶνε ἄρχων ὁ κ. Σταϊκόπουλος.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀληθὺς μαγκούφικο Ἰατροσυνέδριον; Δὲν μπορούσε κατ' ἔτος νὰ μπολιάζῃ δύο μοσχάρικια και νὰ ἔχομε πάντοτε φρέσκιαν δαμαλίτιδαν; Δὲν ἐννοεῖ ὅτι κατὰ τὸ πλεῖστον εἴμεθα και ἡμεῖς Ἀλγερίνοι, δυστροποῦντες νὰ ἐμβολιαζώμεθα αὐθόρμητως, και ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπιδημίαι τῆς εὐλογίας εἶναι πολὺ φυσικαί; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν ἐφεδρείαν δαμαλίτιδος. Θέλετε νὰ μάθετε και τὰ ὀνόματά των; Τὰ μεγαλειότερα ἀφ' ὧν, τι μπορεῖ νὰ γίνῃ! Ὀρφανίδης! Ἀρεταῖος! Χαδζῆ Μιχαήλης! Βουσσάκης! Κρίνος! Τασοῦλης! Τῆς θεραπείας τοῦ τελευταίου φαίνονται ἔχοντες ὅλοι ἀνάγκην.

Ξεύρετε τί ὁμοιάζει ἡ πρωτεύουσα μας; Οἶκον τραπεζιτικόν, πτωχεύσαντα και ἐρημν. Ὁ νέος ιδιοκτῆτης

— Πέντε σὺν δύο! ἀναφωνεῖ ὁ Σωκράτης.

— Ὅχι δά! παρατηρεῖ ὁ ἀντίπαλός του· δὲν εἶνε οὔτε πέντε, οὔτε ἑξ· δὲν στέκει καλὰ ὁ κύβος· ρίψε τα πάλιν.

— Εὐφῆμι· ὦ Πέτρε! οὐχ' ὁρᾷς; ἢ θέλεις ἀδικεῖν; οὐ γὰρ δίκαιον τὸ ἄδικον· τὸ δὲ ἄδικον οὐ δικαίου ἀνδρός· οὐκ ὀρθὸν τὸ δίκαιον μὴ ὁμολογῆσαι.

— Σὲ παρακαλῶ ἐν πρώτοις νὰ ὁμιλῇς τὴν νέαν ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν ἔμαθες ἀρκετὰ καλὰ, και νὰ ἀφήσῃς τὴν συνήθη λογικὴν σου· αὐτὸ εἶνε τάβλι και ἔχει κανόνας· δέχεσαι νὰ μᾶς λύσῃ τὴν διαφορὰν ἡ Ἀσπασία;

Ὁ Σωκράτης παρεδέχθη.

Ὁ Ἀλκιβιάδης και ἡ Κασσιανὴ ἐπνιγον τοὺς γέλωτας των, ἀκούοντες τὴν φιλονεικίαν.

— Κύτταξε, λέγει ἡ Κασσιανὴ δίδουσα μυτιὰν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην, πῶς κάμνουν οἱ γέροι διὰ ἓνα φράγκον! ἰδὲ τὴν συγχίτησιν τῆς φιλαργυρίας των ἐπὶ τοῦ προσώπου των· ἄα! μὰ! . . .

— Ὅχι δά! καυμένη και σύ! Ὁ Σωκράτης δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ φιλαργυρίαν, ἀλλὰ θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιον· αὐτὴ εἶνε ἡ μονομανία του, διὰ τὴν ὁποίαν και τὸν ἐτρατάρισαν οἱ συμπατριῶταί μου τὸ κῶνειον. Εἶνε ἱκανὸς ὅχι μόνον εἰς τὸ τάβλι νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην τὴν φιλοσοφίαν του περὶ δικαίου, ἀλλὰ ἀκόμη νὰ συζητῇ ἓνα μῆνα περὶ τοῦ ἂν εἶνε δίκαιον και ἀγαθὸν νὰ σὲ φιλήσω . . .

Συγχρόνως δ' ἐφαρμόζει ταχέως ἐν καλὸν φίλημα εἰς τὸν παχὺν και ὠραῖον λαιμὸν τῆς Κασσιανῆς κάτωθεν τῆς σιαγόνας.

— Farceur? εἶπε γελῶσα αὐτὴ και δράττουσα τὴν κόμην του ἵνα τὸν ἀπομακρύνῃ.

Ἡ Ἀσπασία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὡς πραγματογνώμων και δικαστὴς τῆς διαφορᾶς τῶν δύο παιζόντων, μὲ τὰ δακτύλια εἰς τοὺς ὀφθαλμούς και μὲ ὕψος σοβαρὸν παρετῆρει τὸν κύβον και μετ' ὀλίγην σκέψιν ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Ὁ Σωκράτης τὰ ρίπτει πάλιν, ἀλλὰ φέρει γκέλαν· μὲ ἐν δὲ διπλοῦν ἑξ ὁ ἅγιος Πέτρος κάμνει ἐν μᾶς και κερδίζει τὸ παιγνίδιον· κλείσας ἀμέσως τὸ τάβλι, καγχάζων δὲ και πλήρης χαρᾶς και σεῖων ἐλαφρῶς τὴν γενειάδα τοῦ Σωκράτους, ἔχασας! ἔχασας! λέγει· ἄς φάγωμεν τώρα εἰς ὑγείαν σου τὸ παγωτόν. ὦ! και τί ὠραῖον ποῦ εἶνε! τί λέγεις ὦ Σώκρατες, δὲν ὁμοιάζει τὸ κῶνειον! ἔ! ἔ! ἂν σοῦ ἔμεινεν ὀλίγη πικράδα εἰς τὸ στόμα ἀκόμη, σὲ βεβαιῶ μὲ αὐτὸ τὸ παγωτόν θὰ ἐξαλειφθῇ.

Ὁ Σωκράτης ἐν τῇ εἰδικῇ ἐκείνῃ στενοχωρίᾳ τοῦ νικημένου κατέπινε ταχέως τὸ παγωτόν· και ἀφοῦ ἐτελειώσε : ποῦ εἶνε ἐκεῖνος ὁ Ἀλκιβιάδης! ἀνέκραξε στραφείς ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὁ Ἀλκιβιάδης ἤναπτεν ἐν σιγῇ τῆς Ἀδῶνας κρατῶν τὴν παχεῖαν ὠλένην τῆς Κασσιανῆς, ἥτις τῷ ἔτεινεν ἐν σπέρτον. Ὁ Σωκράτης τῷ ἔκαμεν ἐν νεῦμα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, και ψιθυρίσας τι εἰς τὸ

ὅστις τὸν ἠγόρασε διὰ νὰ κατοικήσῃ, βλέπει μετ' ἀπορίας τοῦ κομψοῦ πλακίδια μ' ἐπιγραφάς: ΤΑΜΕΙΟΝ—ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ—ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ—ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ. Τέτοιαι ξηραὶ, ὡς κολοκύνθαι καὶ ὡς τὰ κεφάλια τῶν ἱατροσυνέδρων ἐπιγραφαί, κατήντησαν αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὰ ὅποια ἀκούετε: Τμήμα Δημοσίου ὑγείας, Ἱατροσυνέδριον, Ἐλεγκτικὸς συνέδριον κτλ. κτλ.

Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγωμεν: Ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον· ἀλλὰ: ἐπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν πρὸ πολλοῦ κατηγγέλθη ὑπὸ τῆς Δημαρχίας ὅτι διαφόρων οἰκῶν οἱ ἀπόπατοι ἐκβάλλουν εἰς τὰς ὑπονόμους, ἐναντίον ῥητῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἐναντίον τῶν περὶ Δημοσίας Ὑγιεινῆς κανόνων, ἐναντίον ἐπὶ τέλους παντός ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ ἀστυνομία ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν νόμον τῆς, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη γίνεται καὶ ὑπὸ τῶν οἰκῶν Ῥενιέρη, Καλλιγῆ, Ρικάκη, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν περιττωμάτων τῶν μεγάλων αὐτῶν ἀνδρῶν καὶ ὑπεχώρησεν.

Καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον μεταφορικῶς λέγεται περὶ τῆς ἀριστοκρατίας: βρῶμα καὶ δυσωδία!

Ἐ! φθάνει πιά! μᾶς ἐπίασε ἀσφυξία. Ὅ,τι γίνεαι ἄς γίνῃ. Εὐλογία Σταϊκοπούλου καὶ ἔλεος Κοσονάκου ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὕμῃς.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Παρασκευῇ, 8 Ὀκτωβρίου.

Ἀντὶ μ' ἀργοπερπάτημα, σὰν ἄλλοτε, χελῶνας, Πλακῶναι ἐφέτος μ' ἀταῦ φτερούγι καὶ χειμῶνας. Θέλει μὲν ὦρ' ἀρχήτερα 'ς τὸ θρόνον τοῦ νὰ φθάσῃ, Δὲ θέλει κάποιους φοβεροὺς τεμπέλιδες νὰ μοιάσῃ. Θαρρεῖς πῶς εἶν' ὁ φίλος μας Οὐόλσλεϋ, καὶ τρέχει τοῦ φθινοπώρου — Ἀραμπῇ νὰ μάσῃ τὰ λουριά. Προχθὲς μὲ τ' ἀστραπόδρομοντα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸν ἔχει, Καὶ τὸν σαρώνει σήμερα μὲ τὸν τρελλοβορίαν.

* * *

Ἀλήθεια, τί τρελλοβορίας! ὁμπρέλλα ν' ἀντικρύσῃ, Θὲ νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' αὐτῇ, θὰ πάῃ νὰ τὴν τσακίσῃ. Κι' ἔχει καὶ σκέρτσα αὐλικοῦ· καπέλλο στὸ κεφάλι. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τ' ἀνεχθῇ, θὰ τρέξῃ νὰ τὸ βγάλῃ. Ἀπὸ τὴν πόστα ἔρχεσαι; ὁ Κύριος σ' ἀρπάζει. Τὸ γράμμ' ἀπὸ τὸ χέρι σου, νὰ τὸ διαβάσῃ αὐτός. Ὡς καὶ κουλούρι' ἀπ' τὸ ταψί 'ς τὰ νέφη τὰ τινάζει, Καὶ μέσ' σὲ πόδι καὶ ἡδονικὰ γλεντάει στριμωχτός.

* * *

Ποῖος ξέρει ἐφέτος τί ζητεῖ κι' ἤρθε μὲ τόση βία! Μὴ τάχα πατριωτικὴ τὸν ἐπίασε μανία, Καὶ θέλει νῆαναι 'ς τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο πνευγύρι; Χαρὰ 'ς αὐτοὺς τοῦ θὰ δεχθῇ 'ς τὸ μέρος των νὰ γύρῃ!

οὗς τοῦ ἁγίου Πέτρου, ἀπῆλθον καὶ οἱ τρεῖς τῆς αἰθούσης εἰς τι παρακείμενον δωμάτιον.

Ἡ Ἀσπασία διαβιβρωσκομένη ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, διηρμήνευσεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν ἀπότομον ταύτην ἀποχώρησιν τῶν τριῶν, σκεφθεῖσα ὅτι ἀφύκτως θὰ ἐγένετο αὐστηρὰ παρατήρησις εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην διὰ τὰς ἀναφικνδὸν στενάς σχέσεις του μετὰ τῆς Κασσιανῆς· εἶχε δὲ προσηλώσει τὸ βλέμμα καὶ τείνει τὸ οὖς πρὸς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὰ σχέδια τοῦ Σωκράτους, τὰ ὅποια οὗτος τῇ ἐνεπιστεύθη ὡραίαν τινὰ ἐσπέραν εἰς τὰ Ἑλῶσια Πεδία τοῦ Παραδείσου· ἐκράτει δὲ αὐτὰ ὑπὸ ἄκραν ἐχεμύθειαν, διότι καὶ ὁ ἴδιος πολὺ ἐνδιεφέρετο.

— Ἰδοὺ ἡ πρότασις, ἣν ἔχω νὰ σοὶ κάμω, ὦ ἀγαθὲ Πέτρε, λέγει ὁ Σωκράτης· πεποισθῇς εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὸ σέβας, ὅπερ ἐν τῇ καλοκάγαθίᾳ σου μοὶ δεικνύεις, ἀποφασίζω μόλις σήμερον νὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ τολμηρὰν μού τινα ἀπόφασιν καὶ νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν σου πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου.

— Λέγε, φίλε Σωκράτη, λέγε, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ τρυφερᾶς σοδαρότητος· ἐὰν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ, μετὰ μετρίστης εὐχαριστήσεως θὰ σὲ συνδράμω εἰς ὅ,τι ζητεῖς.

— Ὅχι, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ· ἀλλ' οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς θέσεώς σου θὰ συντελέσῃς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων· ἰδοὺ ἡ πρότασίς μου· θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Παν-

τοδύναμον τὴν ἄδειαν νὰ κατέλθω εἰς τὴν Γῆν μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Ἀλκιβιάδου· γνωρίζω ὅτι οὐδεὶς πλὴν τοῦ Μονογενοῦς καὶ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ἔτυχε τοῦ ὕψιστου τοῦτου προνομίου. Καὶ ναὶ μὲν ἡ Α. Μεγαλειότης ἔχει πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς ἐμὲ, διότι πρῶτος ἐγὼ ἐμάχην τὴν ὑπαρξίν του, διὸ καὶ ἐφρονεύθην ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν μου Ἀθηναίων, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν εἶνε καὶ γενναῖον πολὺ νὰ καταχρασθῶ τῆς εὐγνωμοσύνης του ζητῶν πράγμα, τὸ ὅποion οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα διλιονίων θνητῶν μέχρι τοῦδε ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ. Ἄλλως τε ἀκούονται μὲ ἀντήμειψεν, ὡς γνωρίζεις, φίλτατε Πέτρε, χορηγήσας με αἰωνίαν σύνταξιν ἐδῶ, καὶ τὸ χρυσοῦν τοῦτο παράσημον τοῦ Σωτῆρος· ἰδίαις χερσὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Οὐχ' ἦττον τόσα παράδοξα πράγματα ἀκούω διὰ τὴν Γῆν μας, ἔνθα ἐγεννήθημεν, τοιοῦτον διαβιβρωσκον πάθος περιεργεῖας αἰσθάνομαι, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κάμω τὸ τολμηρὸν τοῦτο διαβήμα παρὰ τῇ ὕψιστῃ, ὅστις, πιστεύω, ἐν τῇ ἀπείρῃ ἀγαθότητι καὶ πανευσπλαγχνίᾳ του νὰ κατανεύσῃ· ἔχω ὅμως ἀνάγκην καὶ τῆς συνδρομῆς σου, διότι ἔχει μεγάλην συμπάθειαν εἰς σέ· ἀφοῦ δὲ καὶ σοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς κλειδὰς τοῦ Παραδείσου· ἐπὶ τέλους καὶ δὲν εἶμαι μόνος· θὰ συμπεριλάβω καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, ὡς γνωρίζεις, δὲν δύναμαι νὰ ἀποχωρισθῶ. Ἄλλως τε εἶμαι καὶ γέρον, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐνός νέου εἰς τὸ μέγα τοῦτο ταξίδιον· τὸ πρᾶγμα ὅθεν βλέπεις ὅτι ἔχει μεγαλειτέ-

Ἄν προτιμήσῃ τ' Ἀγγλικὰ Τρικουπικὰ κολλάρια,
Σὰ χιόνια θὰ παγώνουνε καὶ θὰ λευκοβολοῦν.
Τοῦ κακοῦ θὰ ξεσπᾷ 'ς αὐτὰ τοῦ Κουμουνδούρου ἡ φάρα.
Θὰ τήνε τουρτουρίζουνε, θὰ τήν πετροβολοῦν.

* *

Κι' ἂν πάλι ὁ δαίμονας τοῦ 'μπῆ κι' ἔτσι μὲ φούρια τρέξῃ
Σ' τὸ κομπολόι τοῦ σεβαστοῦ Ἀρχιερωμένου νὰ μπλέξῃ,
Κάθε του κόκκος κεραυνὸς θὰ γίνη καὶ φουρτοῦνα,
Καὶ τοῦ Τρικούπη βέβαια θὰ τσακισθῇ ἡ μαοῦνα.
Μὰ δὲν πιστεῦ' ὁ ζωντανὸς χειμῶνας, Ἀγγλος ποῦρος,
Μέσα 'ς τὸ ροῦμι ὁλόθρεφτος, 'ς τὸ τσάκι βουτηχτός,
Ὅλος ὑγεία καὶ μπιρτέκ, νὰ γίνη κουμουνδοῦρος,
Καὶ μέσ' τῇ Βρωμολίμνῃ του νὰ μᾶς χαθῇ πνιχτός.

* *

Ἀντίκρου ἅπ' τὸ παράθυρο ποῦ στέκω ἀκουμπισμένος,
Γέρικο βλέπω πλάτανο ποῦ σείετ' εὐτυχισμένος,
Κι' ὁ κάθε του πολύφυλλος παλληκαρίσιος κλώνος
Μᾶς τραγουδάει τὸ βαρὺ τραγοῦδι τοῦ χειμῶνος.
Καὶ μιὰ βρυσούλα δροσερὴ 'ς τὴ ρίζα τ' ἀποκάτου
Θαρρεῖς τὸν ἴδιον τὸ σκοπὸ πιστὴ ἀκολουθεῖ,
Ὡσὰν παιδί π' ἀφρόντιστα ἡ χαρωπὴ λαλιὰ του
Τῇ μάννῃ ποῦ μυρολογᾷ κυττᾷ νὰ μιμηθῇ.

* *

Ὡ Ἀθηναῖοι, σέ συρτὸ ἐλάτε νὰ πιαστοῦμε,
Καὶ τοῦ χειμῶνος τὸ σκοπὸ μαζῇ κι' ἐμεῖς νὰ 'ποῦμε.

Κι' ἀφοῦ τὴν προσκυνήσουμε τὴν Ὑψηλότητά του,
Ἄς τρέξουμε νὰ ξεναβρῇ καθένας τὰ δικὰ του.
Θερμάστραις πλούσιαις, γωνιάις φτωχιαῖς, λαμπρὰ σαλόνια,
Φαιδρὰ κλουβιά φοιτητικὰ, ἡ ὥρα σας χτυπᾷ.
Μένουμ' ἐμεῖς ἀκοίμητα στιχουργικὰ τριτσώνια,
Κρύοι, ζεστοί, νὰ γράφουμε γιὰ σᾶς—καὶ τὰ λοιπά.

Σπάρκος.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΗΜΕΛΕΙΟΔΑ ΚΑΙ !

Ἐλάβομεν ἀντίγραφον τῆς ἀναφοράς τοῦ ὀλίγου δεῖν
νὰ ὑποστῇ τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον εἰς τοῦ Τριγγέτα, ὡς
μὴ ἔχοντος νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα. Τὴν δημο-
σιεύομεν ὡς περιεργότατον σημεῖον τῶν καιρῶν.

Πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. ὑπουργόν.

Κύριε ὑπουργέ,

Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλημμεληματοδικείου εἰς τρι-
ήμερον φυλάκισιν, διανύω ἤδη τὴν 15ην ἐν τῇ πολιτικῇ
φυλακῇ μὴ ἔχων νὰ πληρώσω τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, ἀνε-
χόμενα εἰς δραχ. 98,70.

Πρὸ ἡμερῶν ἔχω νὰ λάβω τροφὴν, στερούμενος καὶ
αὐτοῦ τοῦ ἄρτου· ἡσθένησα καὶ ἤδη εὐρίσκομαι κατὰ κοι-
τος μὴ ἔχων οὐδὲ στρώμα οὐδὲ σκέπασμα, οὐδὲ ἄρτον δι'
ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Μίαν καὶ μόνην δικαιολόγησιν ἔχω ὅτι δὲν ἔχω νὰ
πληρώσω. Πιστοποιητικὸν ἀκτημισμένης δὲν δύναμαι νὰ
λάβω ὡς ἔχων μίαν οἰκίαν.

Πρέπει ὅμως, κ. ὑπουργέ, νὰ πωλήσω ταύτην ἵνα ἀπο-
τίσω τὰ δικαστικὰ ἐξόδα (ἅτινα σημειωτέον καὶ διὰ τῆς
πωλήσεως δὲν θὰ ἐλάβαναι) καὶ νὰ ἀφήσω τὴν οἰκογέ-
νειάν μου ἄστεγον ;

ραν σπουδαιότητα.

— Πραγματικῶς ἡ ὑπόθεσις εἶνε σπουδαία, λέγει ὁ
Ἅγιος Πέτρος, θωπύων τὴν γενειάδα του καὶ συλλογιζό-
μενος φοβοῦμαι μήπως θυμῶσῃ ὁ Παντοδύναμος· μήπως
τὸ θεωρήσῃ προσβολὴν ὅτι ἐλαμβάνεις τὸ Κράτος του
ὡς ὀπισθοδρομικόν, διότι προτιμᾷς νὰ μεταβῇς εἰς τὴν
τὴν διὰ νὰ αὐξήσῃς τὰς γνώσεις σου· ἐπὶ τέλους ἄς ῥι-
ψοκινδυνεύσωμεν· εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν θὰ τὸν
παρακαλέσω καὶ ἐγώ, καὶ τοῦτο βλέπεις διὰ σέ καὶ ὅχι
δι' ἐμέ· ἄς ὑπάγωμεν.

Ὁ Σωκράτης εὐχαρίστησε λίαν θερμῶς τὸν γενναῖον
θυρωρὸν, καὶ οἱ τρεῖς ἐξῆλθον εὐθὺς τοῦ καφφενείου, ἀνελ-
θόντες δὲ εἰς τὸ τραμβὰϊ διηυθύνθησαν πρὸς τὰ ἀνά-
κτορα τῆς Α. Μεγαλειότητος, τὰ ὁποῖα ἀπέτχον περίπου
μῖαν ὥραν.

Ἐνταῦθα εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν σκιαγραφίαν τινὰ
τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου τῆς Α. Μεγα-
λειότητος τοῦ Ὑψίστου.

Τὰ Ἀνάκτορα ἐκείντο ἐπὶ μεγίστου λόφου καταφύτου
ὑπὸ αἰθαλῶν δένδρων καὶ ἀνθέων ποικιλοτάτων τὸ χρῶ-
μα καὶ μετὰ τέχνης ἀπαρμιλλοῦ πεφυτευμένων ἐπὶ ἐκ-
χλῶς πρασίνου τάπητος, ὅστις διεχωρίζετο εἰς διαμερί-
σματα μικρὰ καὶ μεγάλα διὰ στενῶν δρομίσκων καὶ με-
γάλων ἀμαξιδίων ὁδῶν ἀνερχομένων κυκλοειδῶς· μέχρι
τῆς πλατείας τῶν Ἀνακτόρων· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἀπόστασιν
εἴκοσι πέντε μέτρων ὑπῆρχον πίδακες μεγαλοπρεπεῖς εἰς

διάφορα ὕψη ἀνατινάζοντες τὸ κρυστάλλιον ὕδωρ, τὸ
ὁποῖον αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου διαπερῶσαι καὶ ἀντανεκλώ-
μεναι ἐσχημάτιζον τὰ θελκτικώτερα χρώματα τῆς Ἴρι-
δος· ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τούτων μετὰ τῶν ἀν-
θέων, ἡ χλόη, τὰ δένδρα καὶ δενδρύλια, τὸ ὕδωρ, τὰ
θαυμασίας καλλονῆς ἀρμονικῶς κελαδοῦντα πτηνὰ πα-
ρεῖχον τῶντι παραδείσιον θέαμα. Ὁ ἀὴρ ἦτο μεμιγμέ-
νος μὲ ἐν εἶδος μεθυστικοῦ ἀρώματος, τοῦ ὁποίου ἡ εἰς-
πνοὴ ἔφερεν εἰς ἐκστασιν τοὺς μάκαρας, ὁσάκις εἰσῆρ-
χοντο εἰς τὴν περιχρῆν ταύτην τῶν θεϊκῶν ἀνακτόρων·
κατεῖχοντο ὑπὸ ἀφάτου ιδεώδους χαρᾶς καὶ εὐδαιμο-
νίας τῶν ὁποίων ἀμυδρὰν τινα ιδέαν δύναται νὰ σχημα-
τίσῃ ὁ εὐκαιρῆσας νὰ λάβῃ μερικὰς σταγόνας χαρᾶς ἐδῶ
κάτω εἰς τὸν μάταιον ἡμῶν κόσμον ! Πέρις τοῦ λόφου
ἐξετείνετο ἀπέραντος κήπος μὲ ὅλας τὰς τερπούσας ἐκεῖ-
νας ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους, μὲ ῥυάκια, μὲ λίμνας καὶ
ποταμίσκους. Εἰς τοὺς μάκαρας ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος
ἀπὸ τὰς 3 μ. μ. μέχρι τῆς 7ης. Φαντάζεται δέ τις εὐ-
κόλως ὁποῖα τρομερὰ κίνησις ἐγένετο κατὰ τὰς ὥρας
ταύτας πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἰδανικῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας.

Τὸ Ἀνάκτορον ἦτο σχήματος τετραγώνου, τριώροφον
ἐνεκα τοῦ τρισυποστάτου τοῦ Παντοδυνάμου· ἐκάστη δὲ
πλευρὰ ἦτο ἀκριβῶς ἐστραμμένη καὶ πρὸς ἐν σημεῖον
τοῦ ὀρίζοντος· τρία ἀετώματα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς,
ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἦσαν ἐστημένα πελώρια ἀγάλματα
παριστῶντα, τὸ μὲν μεσαῖον τὸν Δία μετὰ τοῦ κεραυ-

Ἄν τὴν πωλήσω θὰ κλέψω μετὰ ταῦτα ἵνα ἀγοράσω ἄλλην ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἢ οἰκογένειά μου ἐκ τοῦ ψύχους.

Μία καὶ μόνη μοὶ μένει, κ. ὑπουργέ, ἂν δὲν διαταχθῇ ἢ ἀπόλυσίς μου, ἢ αὐτοκτονία, ὅπως ἐκεῖνο ὅπερ θὰ συντελέσῃ ἢ πείνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κάμω μόνος μου ἀποφεύγων οὕτω τὴν σκληρὰν τυραννίαν τοῦ ἐκ τῆς πείνης θανάτου.

Παρακαλῶ, κ. ὑπουργέ, ὅπως χάριν φιланθρωπίας διατάξῃτε τὴν ἀπόλυσίν μου.

Εὐπειθέστατος

Ν. Παπαγεωργίου.

Ἀναφορὰ πεινασμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ χορτάτος ἡσυχαστικὸν δὲν πιστεύῃ. Ὅποιαν δ' ἐντύπωσιν θὰ σᾶς κάμῃ ἂν μάθῃτε ὅτι οὗτος καταδικάσθη εἰς τριήμερον φυλάκισιν!

Τώρα τὸ τίνι τρόπῳ καταδικάζονται ἐν τῇ Πλημμεληματοδικείῳ, πηγαίνετε μίαν ἡμέραν νὰ ἴδῃτε!

Μόνον ὁ Τζιθανόπουλος, ὁ Σιούμαν, ὁ Ρόδιος, ὁ Σκουζές, οἱ φοιτηταί, λαμβάνουσιν δικαιοσύνην, μόνον αὐτοί, καὶ οἱ τοιούτου εἶδους, ἐξαντλοῦσιν ὅλα τὰ μέσα ἅτινα τοῖς παρέχει ὁ νόμος πρὸς υπεράσπισίν των.

Οἱ ἄλλοι ἀκούουσι «Ποῖον ἔχεις δικηγόρον;» καὶ «τ' ἀκοῦς αὐτὰ ποῦ σοῦ λένε» καὶ ὁ ἀτυχὴς κατηγορούμενος δὲν προφθάνει νὰ εἴπῃ οὔτε ἐν «δὲν εἶναι ἀλήθεια» ὅτε αἴφνης ἀκούει «πάρτε τον χωροφύλακες» καὶ στρέφει πρὸς τὸν δικηγόρον του νὰ μάθῃ τὸ ποσὸν τῶν ἡμερῶν εἰς ἃς καταδικάσθη, ἢ ἄλλοτε ἀθετὰι μέχρι; ὅτου ἀκούσει «Ἄιντε πῆγαινε» ἀπὸ τῶν πρέσβρων καὶ νὰ ἴδῃ κανένα κλείσιμον 'μαζοῦ τοῦ δικηγόρου, ἂν εἶναι πολιτευόμενος· ὁ ἀτυχὴς λοιπὸν αὐτὸς Παπαγεωργίου ἔτυχε νὰ δικάζηται ὅτε ἦσαν κουρασμένοι οἱ δικασταὶ καὶ πρὶν παρουσιασθῇ τὸν ἡρώτησαν ἂν ζητῇ ἀναβολήν, ἔτυχε ὅμως νὰ ἔχῃ φέρεῖ μάρτυρας ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν κατηγορεῖτο ὅτι ἐκλεψε ἐκ

τινος ἁλωνίου δύο δέματα ἀχύρου δὲν ἦτο εἰς τὸ χωρίον του.

Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις ἐβγήκε πρὶν ὁμιλήσῃ ὁ δικηγόρος του κ. Ν. Μπουφίδης, διότι οἱ δικασταὶ ἐδίχοντο, καὶ διότι, φρικτὸν εἶπεν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τρεῖς ταυτοχρόνως ἀποφάσεις ἐξεδίδοντο ὑπὸ τῶν δικαστῶν διὰ τρεῖς διαφόρους κατηγορουμένους, διὰ νὰ τελειώσῃ σὺντομα. Μία τοιαύτη ἀπόφασις τὸν ἔστειλε εἰς τοῦ Κόκλα καὶ ἐκείθεν εἰς τοῦ Τριγγέτα, ὅπου ὁ ἀπηνής ὑπουργὸς τὸν φέρεῖ μέχρι τοῦ χεῖλους τοῦ θανάτου ἐκ τῆς πείνης, ἔχοντα ὡς στῶμα τὰς βρωμερὰς σανίδας τοῦ πατώματος τοῦ Τριγγέτα καὶ ὡς σκέπασμα τὴν στέγην.

Ἡ δὲ οἰκογένειά του; Ἡ μήτηρ ἀγνοοῦσα τί γίνεται ὁ ἀνδρας της, ἀφοῦ εἶχε μάθει ὅτι μόνον τρεῖς ἡμέρας εἶχε καταδικασθῇ καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ἀναμορφωτικὴν διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ κουρασθεῖσα νὰ τὸν ἀναμῇ τὸν κλαίει, τὰ δὲ τέκνα του ἀφοῦ ἀπελπισθῶσιν ζητοῦντα ἄρτον, ἐκρήγνυνται εἰς ἀπελπιστικὰ κλάυματα ζητοῦντα ὅτε μὲν ἄρτον ὅτε δὲ τὸν πατέρα των!

Ὁ κ. ὑπουργὸς μειδιᾷ ἴσως ἐντὸς τῆς ἀμάξης εἰς τὰς δεσποινίδας ἢ πέμπει μίαν διαταγὴν εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν «Μὴ ἀποφυλακισθῇ ὁ Ν. Παπαγεωργίου ἂν δὲν πληρώσῃ» εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀναφορᾶς του.

Ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ δὲν εὐρίσκει τὸν Παπαγεωργίου ἐν τῇ φυλακῇ, ἡ ἀπελπιστικὴ κατὰστασις του τηλεγραφηθεῖσα ὑπὸ τοῦ δικηγόρου του κ. Ν. Μπουφίδου εἰς τινα ἀγαθὸν ἐν Λεβαδίᾳ συμπατριώτην του ἔκαμε νὰ πληρωθῶσιν εἰς τὸ ἐκεῖ ταμεῖον τὰ ἐξοδα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀπελύθη.

Ἐφθασε σῶος καὶ ζῇ ἤδη ὁ Παπαγεωργίου; Εἶναι ζήτημα ἂν ἡδυνήθη νὰ ὁδοιπορήσῃ εἰς τοιαύτην κατὰστασιν.

Ἰγνεύμων.

νοῦ, ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου· ἐκ δὲ τῶν δύο ἄκρων, τὸ μὲν ἐν εἶχε τὴν Ἀθηνᾶν, ὡς σύμβολον τῆς σοφίας· τὸ δὲ ἕτερον τὴν Δικαιοσύνην, μὲ τὴν πλάστιγγα εἰς τὰς χεῖρας. Τὸ ὅλον Ἀνάκτορον ἦτο ἐκ μαρμαρέου εἰς τὰ πλεῖστα μέρη ἐπικεχυρωμένον. Ἐφυλάττετο δὲ ὑπὸ δύο ταγματῶν Ἀγγέλων ἀποτελούντων τὴν τιμητικὴν φρουρὰν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ἡ ὥρα ἦτο 3η μ. μ. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Πατὴρ εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ τρίτου πατώματος, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης θερμότητος· ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς τάπητος τῆς Δαμασκοῦ, ἔχων τὸν ἀγκῶνα ἐστηριγμένον ἐπὶ μεταξίνου ἐκ χρυσοῦ πεποικιλμένου προσκεφαλαίου, καὶ στηρίζων τὴν ἀμβροσίαν του κεφαλὴν διὰ τῆς ἀθανάτου παλάμης· περὶ δὲ εἰκοσι περίπου Ἀγγελοὶ διὰ μεγάλων κεχρωματισμένων καὶ ἐξ ἁδαμάντων πεποικιλμένων ῥιπιδίων ἀέριζον τὸν Παντοδύναμον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιεπιστοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ, ὅστις διηύθυνε τὴν κατάλληλον ρυθμικὴν κίνησιν καὶ διάταξιν τῶν ῥιπιδίων τῶν ἐναερίων Ἀγγέλων, ψαλλόντων ταυτοχρόνως οὐρανίαν ἐκστατικὴν μελωδίαν τοῦ Ὡσανὰ, ἀρμύζουσας εἰς ἀκοὴν Θεϊκὴν.

Εἰς τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης ἦσαν ἀνηρτημέναι καλλιτεχνικώταται εἰκόνες παριστώσαι τὰ διάφορα πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἁγίων τινῶν. Πολυέλαιοι, κα-

θρέπται, ἀνάκλιντρα καὶ μυρία ἄλλα πολυτελῆ σκεύη καὶ λεπτὰ κοσμήματα, τὰ ὅποια ἀδυνατεῖ ἀνθρωπίνος κάλαμος νὰ περιγράψῃ, ἐδίδον ἀπαράμιλλον ὄψιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Ὑψίστος εὐρίσκετο εἰς τὰς στιγμὰς θεσπεσίας εὐδαιμονίας· ἀόριστόν τι μειδιάμα ἦτο διακεχυμένον ἐφ' ὅλης τῆς φυσιογνωμίας του· τὸ εὐρὺ καὶ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον μὲ τὰς πυκνὰς ὀφρὺς καὶ τοὺς ὀλίγον βεθυισμένους εἰς τὰς κόγχας ὀφθαλμοὺς, ἐξέφραζεν ὅλην τὴν ἰσχὴν καὶ ἀξιοπρέπειαν ἐν ὕψιστῳ βαθμῇ· αἱ δὲ λευκαὶ τούναντιον φαβορίτες του ἀπετύπων τὴν πανευσπλαγχνίαν του· εἶχέ τι τὸ ὅμοιον μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμον.

Διὰ νὰ μὴ στενοχωρῇται μόνος, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῇ τὸν Μονογενῆ Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περιήρχετο τὴν αἴθουσαν βραδέως μὲ μελαγχολικὴν φυσιογνωμίαν, ὡς ὁ Ἀμλέτος, ἀναγινώσκων τὸν Τορκουεμάδαν, νέον δρᾶμα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἵδει περιστρεφῶς ἔτρωγε τὸ κεγχρίον του εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης ἐπὶ μαρμαρίνου τραπέζης.

— Τί ἔχεις, Υἱέ μου, ἡρώτησε τρυφερῶς ὁ Παντοδύναμος, ἀνοίγων συνάμα ὁ ἴδιος μίαν φιάλην λειμωνιάδας· πάντοτε μελαγχολικός! ἀγαπῶν νὰ εἶσαι μόνος κλεισμένος εἰς τὰ appartements σου!

(Ἀκολουθεῖ)■